

Nicole Boyle Rødtnes

DEN NYE VERDEN
ZOMBIE JÆGER

BOG 1 • RÅDNE SOLDATER

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

For et år siden var menneskeheden ved at uddø. Zombier havde overtaget verden. Alle forsøg på at stoppe dem var slået fejl. En gruppe overlevende traf det ultimative valg. Bomber blev placeret over hele kloden. De var fyldt med radioaktivitet og skulle udrydde zombierne en gang for alle. Menneskerne rejste til øen Kenowa. Det eneste sted, der ikke blev bombet. Der ville de bygge deres nye samfund. Men nu truer zombierne igen, og menneskerne er nødt til at tage ekstreme midler i brug for at overleve ...

Kapitel 1: Råddent kød

(ALO FORTÆLLER)

Blod klæber til min tunge, og kødtrevler hænger mellem tænderne. Menneskekød. Foran mig på jorden ligger en ung pige. Jeg kan se mærker efter mine tænder på hendes hals. Hendes blod pumper ikke længere ud af sårene. Hendes øjne er tomme. Hun er for længst død. Hendes krop bliver langsomt koldere. Jeg kaster mig over hende igen. Flår kødet fra knoglerne og sluger det i store stykker. Sulten fylder alt. Og jeg nyder hver bid ...

Jeg vågner med et skrig. Kvalmen overvælder mig, og jeg kaster op på gulvet i det lille bur.

”Er du okay?” spørger Carlos i buret over for mit. Han mangler det ene øre, og huden er skrællet af hele vejen ned til hagen. Det får ham til at se uhyggelig ud, selvom han er en af de mest stille og rolige personer herinde.

Jeg spytter de sidste sure rester opkast ud og tørrer mig

om munden. Opkastet efterlader en gullig streg på min hånd.

”Jeg havde bare mareridt,” siger jeg.

Han ser på brækket. Stanken river i næsen.

”Om din tid som zombie?” Det er ikke rigtig et spørgsmål. Mere en konstatering. Han har dem også. Det er de eneste drømme, som kan få en til at vågne op og brække sig på stedet.

”Jeg ville ønske, at vi ikke kunne huske noget som helst,” siger han. ”Det ville være nemmere.”

”Hvis vi ikke kunne huske noget, ville vi stadig være zombier,” siger jeg. Og bare tanken om at leve som en zombie igen sender endnu en bølge af kvalme igennem mig.

”Jeg ville ønske, at jeg aldrig var blevet zombie, at alt bare var som før,” siger Carlos. Hans hånd glider op til ansigtet. Til hagen, hvor han kan mærke sit eget kranie.

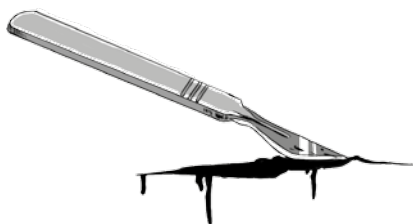
Jeg nikker og tænker på tiden før. Hukommelsen kommer tilbage i bidder. Jeg kan huske, at jeg var zombiejæger. Nu er jeg blevet alt det, jeg hadede.

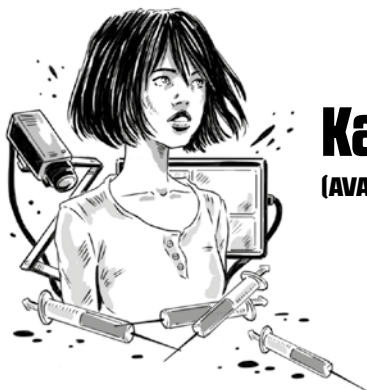
Jeg husker min søster og mine venner fra campen, der blev dræbt en for en. Jeg husker, da det blev min tur, og zombierne borede deres tænder ned i mit kød. Jeg husker, hvordan jeg selv åd ...

Alene tanken om det får mig til at ønske, at jeg var død. Da jeg var zombie-jæger, fik man et valg, hvis man blev smittet. Valget mellem kugle og kanyle. Om man ville lade sig skyde på stedet, eller om man ville indgå i en eksperimentel behandling.

Jeg ville have valgt kuglen. Men jeg fik ikke valget. Der var ingen overlevende til at skyde mig. Jeg blev zombie, og jeg skulle være død som zombie. Jeg er fanget i min rådnende krop og ved ikke, om jeg er halvlevende eller halvdød. Jeg er en del af et eksperiment, som jeg ikke ved, hvad går ud på ...

Kapitel 2: Det nye job

(AVA FORTÆLLER)

En dreng sender en spytklat efter mig. Jeg når lige at træde til side, så den rammer jorden og ikke mit ansigt.

”Zombie-elsker,” råber han efter mig.

Jeg knytter hænderne, men siger ikke noget. Jeg ved godt, at det ikke er alle på øen, der bryder sig om laboratoriet. Mange ser det som en fare. Men for mig er det min nye arbejdsplads.

Det ligger afsides på en lille ø ud for Kenowa. Man kan kun komme ud til den ved at krydse en spinkel bro. Dag og nat står der vagter ved broen for at sikre, at intet slipper ud derfra.

”Du er ny,” siger vagten.

”Det er min første dag,” siger jeg og viser mit ID-kort. Jeg har længe gerne villet arbejde der, men mor syntes, jeg var for ung. Jeg ansøgte alligevel, og da jeg før havde arbejdet på et laboratorie, så fik jeg jobbet.

Vagten tjekker mit ID og lader mig passere.

Vinden river i mit hår, mens jeg går op ad bakken.

Laboratoriet er en gammel fæstning, og ud fra hvad mor fortæller, er det på mange måder mere et fængsel end et laboratorium.

Ved indgangen står der også vagter. Ligesom de andre bærer de maskinpistoler døgnet rundt. For inde bag murene er der zombier. Og alle på øen ved, at hvis bare én slipper ud, kan det betyde vores undergang.

”Lige til tiden.” Min mor står og venter på mig. Hun har favnen fuld af journaler og prøvesvar. ”Inden vi begynder rundvisningen, skal du skifte til den her,” siger hun og giver mig en kittel. ”Omkklædningsrummet er derovre.”

Jeg skynder mig at skifte. Det er længe siden, jeg sidst bar kittel. Det var dengang, zombie-virussen lige var brudt ud, og jeg hjalp med at forsøge at finde en kur. Et projekt, der desværre aldrig lykkedes.

Da jeg kommer ud igen, står min mor med en lille, sort tingest i hånden. ”Det her er en overfaldsalarm,” siger hun. ”Du skal bære den hele tiden.”

Jeg nikker og lægger alarmen i lommen.

”Godt,” siger mor. ”Derudover skal du altid bære en pistol, når du arbejder med forsøgspersoner eller er i nærheden af burene.” Hun rækker mig en pistol og et bælte til den.

Jeg spænder det fast om livet. Jeg har gået til skyde-træning de sidste tre uger. Det var et krav for at få lov at arbejde i laboratoriet.

”Hvis en forsøgsperson slipper ud, skal du straks

slå alarm, og så skal du gøre dit bedste for at udrydde
faren ...”

”Jeg skal skyde den?”

Mor nikker.

”Vi går ind til burene nu.”

